

Luciferjeva izpoved

Leopold Engel

Lorch (Württemberg) 1928

Naslov v originalu: Luzifers Bekenntnisse - Ein epos in 8 Gesängen

Prevedel: Janko Žagar

Lektura: T. M.

Izdano v samozaložbi 2024

www.novorazodetje.si

Opomba prevajalca v angleščino: Ker se rima v izvirnem nemškem besedilu ne rima v angleškem, besedilo ni predstavljeno v izvirnem pesniškem slogu, temveč kot običajni stavki.

Kazalo

- 1 Luciferjeva pritožba?, sklicevanje? 4
- 2 Luciferjeva krivda 7
- 3 Lucifer, Satan? 10
- 4 Luciferjev padec 13
- 5 Luciferjev načrt 16
- 6 Kraljestvo teme 18
- 7 Jezus iz Nazareta 21
- 8 Luciferjevo seme 26
- 9 Človekovo življenje - od kod in kam? 29

1 Luciferjeva pritožba?, sklicevanje?

1. V večnem prostoru lebdi svetli duh in z velikimi očmi v globokem začudenju gleda v daljne kraje, v veselje:
2. »Kdo sem jaz?« - »Kaj je moje bistvo? - Okoli sebe ne vidim ničesar razen svojega sijaja. Moj 'jaz' prepozna samega sebe, a kaj sem? Moja obleka je lahka. Moje čutenje, mišljenje ne seže dlje, kot lahko vidi moje oko! - Kje sem? Kaj me je rodilo? - Sem - pa vendar nisem bil, preden sem živel. - Kaj je moje bistvo? - Čutim, čutim, da sem in v meni se budi vroča težnja, da bi vedel, zakaj sem, zakaj sem bil?
3. V prazen prostor, ki se mi zdi brez konca in začetka, dom in kraj zatočišča, tam sem se rodil in počutim se osamljenega. - Ali naj v tem prostoru ostanem osamljen, tavam skozi to, vedno brez namena in cilja?
4. Naj spoznam moč, ki me je poklicala v obstoj, ki mi je dala življenje. Ta je v moj umu zasadila uvid, da sem, in mi dala zavest: Jaz sem! - Zakaj sem? - Hočem to vedeti, to moram vedeti! Z gorečo željo čakam na odgovor in če si, o ustvarjalna moč, potem se razkrij! Pokaži se in povej, kar hočeš!«
5. Nekoč sem zavpil, ko me je moč Božanstva, Vsemogočnost, prisilila v to življenje in sem spoznal svoj obstoj, - vendar sem bil osamljen. Bil sem svetel duh, ki je sijoče prepoznava svojo moč, vendar je nisem znal uporabiti.
6. Prebujen v zavest, ne rojen v popolnosti, ne moder kot Bog, ne v posesti ljubezni do najvišjega, ki mu nisem sledil, čuteč samo v sebi in iz sebe ustvarjalno moč, sem potoval skozi svet - ves večni prostor in povsod prinašal svetlobo.
7. Rodil sem se kot otrok, ki raste, nato čuti in razmišlja.
8. Človeški otrok, za katerega skrbijo materine roke, sprva ne ve, da je njegova mati, ne ve, da je prišel v obstoj iz njene maternice - in še joka za svojo materjo.
9. Tako sem tudi jaz poklical mamo najprej nerazločno, nato z močnim glasom, - vendar mi njen dragi obraz ni prišel naproti.
10. Kot metulj, ki prileze iz bube in plaho razpre lepi par kril in nato s šibkimi in vztrajno naraščajočimi zamahi preizkusi moč kril, dokler ga ne ponesejo visoko v zrak s soncem obsijan, tako si je tudi Božji prvorojenec, ki sem jaz, upal razpreti krila svojega duha in poiskati

svojo mater.

11. Kako udobno je otroku v toplini materinega srca, kako se ugnezdi k njenim prsim in z užitkom pije hrano, ki mu jo z veseljem ponuja.

12. Vi, ljudje, ne veste, kakšna milost vam je bila podeljena, ko vam je Gospod Bog dal vsakemu svojo mater.

13. Nikoli nisem videl svoje matere, nikoli nisem čutil njenega toplega diha, poljuba ljubezni na otrokovo glavo kot najmanjšemu človeškemu bitju. - Rojen sem bil brez te sreče. Bil sem tam, nikoli nisem videl moči, ki mi je dala življenje in me silila, da rastem v obstoju v ogromnem eteričnem prostoru veselja.

14. Jasno sem začutil, da obstaja sila, ki me je rodila, da postanem, da si sam nisem dal življenja, ki je najprej dremalo v globokem prostoru, nato pa se ob prebujenju prepozna kot "jaz".

15. Da, čutil sem. Ustvarjalna moč, ki je tekla skozi mene, ni prišla iz mene, prodrla je od zunaj v moj 'jaz', se prijela, zasijala skozi celoto mojega bitja in govorila kot večni duh meni, prvemu služočemu bitju.

16. Čutil sem dih moči, a ne kot materino ljubezen, temveč kot sij in toploto sonca, ki obdaja utrujenega potepuha, ki se kopa v sončnih žarkih na robu gozda.

17. Kaj je sreča najvišjega občutka moči, ki je bila združena v meni, prvorojencu, proti le enem dnevu ob toplem materinem srcu, ki ga nisem spoznal?

18. Zame je bil Bog samo ustvarjalec mojega bitja, vedno neviden, ki mi ni dal maternice, ampak mi je dal vpliv in moč, izžareval in širil je luč iz mene, luč, ki je prodirala v temo in mi je resno ukazovala:

"Uporabi dane moči in ustvari, kar ti zapovedujem po svojem načrtu." To sem storil z veseljem, gnala me je volja Večnega in čutil sem, kako v Njem raste moja volja.

19. Letenje časa izvira iz mene, saj se rojstvo prvorojenca imenuje in pomeni začetek vseh stvari, ki so tam v svetovnem prostoru večnosti.

20. Čas je začel mešati utrip kril in še danes vodi žezlo dogajanja v vesolju. S pojmom časa, z njegovo vladavino, mi je kmalu postalo znano spoznanje o začetku vseh stvari in tako se je iz večnosti rodil vrtinec dneva stvarjenja, toda začetek mora povzročiti tudi konec. Jaz sem bil začetek. Dan mi je bil jasen odgovor.

21. Poklical sem tistega, ki me je spočel, in glej, v meni je spet zazvenel glas, ki mi je nekoč že naročil, naj uporabljam moči, ki so mi bile dane, a ne za lastno igro, temveč v skladu z načrtom, ki se bo

razkril.

22. Ničesar nisem vedel o načrtu ustvarjalne moči, vedel sem le, da je biti osamljen kruta usoda. Hrepenel sem, da ne bi bil več sam. Goreče sem si želel ustvariti entitete, ki bi, oblikovane in oživiljene kot jaz, čutile in določale potek časa skupaj z mano.

23. Počutil sem se, kot da sem potopljen v svetlobo in sijaj. Beseda je kot strela prešinila moje srca, sledili so mu drugi in jasno slišno je zazvenelo v meni: »Ti si podoba elementarne sile, ki te je spočela, sedaj pa ti spočenjaš z odločno voljo. Iz svojega 'jaza' izloči tiste podobe, ki se zbistrijo v tebi, vdahni jim življenje! Moč ti je dana! Postani oče novih duhovnih bitij, ki so ti podobna. Vzklik si iz Mene kot Moj sin, Jaz sem tvoj Oče in tvoja Mati!«

2 Luciferjeva krivda

1. Moje misli so bile napolnjene s ponosno radostjo. Jaz, prvorojenec božanstva, ki je dal svojo moč v moje roke, mojo voljo – in mi ukazal ustvarjati, prebujati. - Ali tega ne bi mogel storiti On sam? Če je On, ki je v veselju s svojo voljo prisilil daljne razdalje, prodril tudi v vidno stvarstvo - potem sem tudi sam kot Bog, saj Njegova slava brez mene ne bi mogla doseči dejanj. Tako sem razmišljal, sprva s strahom, nato pa sem v varnosti in miru preizkušal vse moči, ki sem jih pridobil. Jaz sem bil začetek, nisem se bal konca. Da bi lahko kdaj koli prišel konec, ki bi mi odvzel moč, zlomil mojo voljo, podpiral samovoljnost nerazumljene sposobnosti, nisem razmišljal. Bil sem prvi ali ne bi mogel biti zadnji?
2. Ustvaril sem, kar mi je Božanstvo ukazalo in kmalu so me obkrožile množice, ki so v meni prepoznale svojega kralja, svojega gospodarja in so bile skozi mene napolnjene z močnimi sposobnostmi. Naseljevale so prostor in ustvarjale druge stvari. Priklonili so se tudi moji volji, izvršili so, kar sem jim ukazal, nisem pa opazil, da se je poleg tega prebudil še njihov lastni (ego) in jih v nuji, da se ozavestijo, pripeljal do njihovih lastnih dejanj, ki so mi bila tuja.
3. Nisem bil vseprisoten, tudi ne vseveden, tudi ne poln ponižnosti, ki pravi: »Samo kar Oče hoče, sin spozna, kar mu razkrije. Torej, kar je ošabno vzniknilo v mojih sinovih, je moralo ostati skrito meni, ki sem jih kot prvorojenec Božanstva rodil.
4. Kar je v njem, Stvarnik daje bitjem, ki izvirajo iz njegove roke. Če je tam le en kalček, postane drevo. Tako je od prvega kalčka, ki se ni zadušila, ko sem bolj prepoznal moč božanstva, v moji stvaritvi zrastel plevel, ki bi ga bilo obvezno izkoreniniti, vendar sem ga gojil, ker sem želel pravilo.
5. Kaj torej pomeni odstranjevanje plevela v Božjem in mojem smislu? Razlika je tako preprosta in kljub temu ljudje tega ne razumejo, ker to dvoje pogosto zamenjujejo.
6. Če Bog, Gospod, nadzoruje veselje in njegova bitja, je izvorni razlog vedno samo sreča, h kateri žive vodi Njegova ljubezen - Človek ne sme hirati v suženjstvu, ne sme služiti tiranu veselja, ki je nedostopen in nedosegljiv, ki kaznuje in sodi od daleč, od koder meče strele, ki mu jezno uidejo iz roke takoj, ko človek izpolni njegove stroge ukaze.

7. Ne - vladati Njemu pomeni - pripraviti pot do sreče in odrešenja, tako da se v ljubezni lahko bitja približajo najvišjemu, če vzamejo za cilj njegov zakon, ki edini združuje oboje.
8. Ni muhast, zakon Najvišjega je načrtovan. Kaže eno in edino pot do odrešitve, ostalo so le 'praktikalije', ki vodijo do cilja.
9. Je oblastnost tam, kjer ukazuje samo ljubezen? Ali obstaja prisila, kjer srce zapoveduje, in čeprav se uri v poslušnosti, to izvaja s sposobnostjo prepoznavanja?
10. Bitje občudujoče stoji blizu prestola, ki se mu približuje, polno spoštljive ponižnosti. Pobožno drhteč pred božjo modrostjo, spoznavajoč poti njegovega odrešenja, skloni glavo v goreči hvaležnosti in časti Očetovo svetost, ne polno sramežljivosti ali strahu, le polno hvaležnosti, občudovanja in ljubezni.
11. Tako Bog kraljuje v vsem. Ne njegova želja po časti, ampak sreča njegovih sinov in njegovo Očetovsko veselje vodi njegov zakon, ne pa vladarjev občutek moči.
12. Si zdaj želim isto? - Priznal bom!
13. Vedel sem, kaj Gospod zahteva, pa sem se vseeno srečal z njim v občutku moči, ki mi ga je najprej dal.
14. Zakaj sem to naredil? - Tudi to bom priznal!
15. Povej mi, kdo je najmočnejši? Je tisti, ki ima moč v besedi ali je tisti, ki jo dejansko poseduje?
16. Besedo ima kralj, ki vodi svoje služabnike. Če je nekdo neposlušen, ga drugi premagajo.
17. Toda kako je v odsotnosti teh služabnikov? Ali ne bo boja za moč? Ali se služabnik ne more prevarati v prepričanju, da moč, ki je dana samo Njemu, ostane, da jo lahko - pravzaprav mora - zgrabiti, da ne bi dajalec nekega dne postal ubijalec oziroma morilec? Ali služabnik napačno sodi svojega gospodarja - ali ne ve, da ljubezen prebiva le v njegovem viru, ki ga nikoli ni ljubil, nikoli ga ni čutil kot starša, potem je huda napaka vedno mogoča.
18. Kdor se moti, se zlahka zatakne v napačnem namenu, verjame, da ima prav, ko se moti, in je ponosen na svoj položaj, svojo sposobnost, zato bo hotel na silo obdržati, kar mu je nekoč milost dala z oblastjo. Prava izbira sredstev je kmalu zmedena, vztrajna trma, nastopi predrznost in vajenec se ima za večjega od mojstra.
19. Tako je z ljudmi še danes. Tudi jaz sem človeško razmišljal, se zmotil in otrdel. Kar je zdaj priteklo iz moje notranjosti - napačno

razmišljanje, napačna dejanja, je našlo odmev v mojem gostitelju. Prevezlo je tisto, kar je vrelo v mojih možganih in tako sem bil tudi jaz priča tistemu, kar se odraža v teku časa – kot Satanova podoba.

20. Gorje vam, očetje in matere, če ne uničite želja v sebi. V otrocih se rimajo in rastejo. Zlahka prerastejo boljša čustva in trepet, ki jih vidite, da postanejo dejanja, na katera si nikoli niste upali pomisliti. Če se človek izogne težki roki prisile, četudi gre za njegovo dobro, če ni pridobil spoznanja, da je Gospodov zakon njegovo svetišče, se vrže v vse strasti, v sovražstvo in jezo, v slepi bes in namesto da bi se povzpел v nebeške višave, uničuje sebe in ustvarja pekel. Priča v ustvarjenem in ta oblika je postala njihova. Kmalu sin preseže boljšega očeta v svojih napakah in krivicah, če ga ne osvetli luč resnice.

21. Razumite, po meni se je razširilo seme razdora, toda moja napačno voljo je presegla množica, ki me imenuje oče.

22. Nočem se opravičevati, nočem zvaliti s sebe težke, težke krivde, nočem ubežati posledicam, ampak hočem dati resnico svetu, ki me postavlja kot ščit pred svoje grehe.

3 Lucifer, Satan?

1. Jaz naj bi bil načelo zla, antipol božanstva, ki vsebuje dobro, tudi najvišjo ljubezen in modrost - in vendar sem proizvajalec zla?
2. Ali ne pravi najpreprostejši um, takoj ko je razumel, da lahko Stvarnik odpusti le tistemu, kar je v Njem, da potem tudi v Bogu počiva zlo? Kako bi me drugače lahko ustvaril?
3. V najvišjem bitju tedaj poleg Boga prebiva še hudič, in ko se ločita, sem večni, kot je Bog, nisem podložen - sem gospod, kakor Bog! - Kdo želi to verjeti? - Verjemi.
4. Torej nisem več prvorojenec, le prvi ustvarjeni duh - ne, večni princip, ki obstaja poleg Boga, kot nekoč Zevs in Pluton.
5. Nisem del božanstva, večno ne, imam začetek kot stvarstvo, (sem) prvi, čeprav nič več. Prav tako nisem zlo, ki ga je Bog oblikoval iz sebe kot žensko. Bog potrebuje čisto žensko načelo, s katerim se poroči.
6. V sebi je tako trdno združen, kot trd diamant, neločljiv v sebi, trdna struktura najvišji obstoj, ki se ne more spremeniti.
7. Bog bi vame lahko položil tudi seme, da bi se spet približal tistemu, ki sem ga nekoč napačno ocenil. To bom povedal, preden zdaj poročam, kaj se je še naprej dogajalo v neskončnem veselju.
8. Vodil sem čredo, za katero sem bil kralj, in je posvečala pozornost mojim dejanjem, kateri sem bil zgled in vir modrosti.
9. A kot sem opazil, so se pojavili nagoni, ki bi lahko bili uperjeni proti meni, ker sem gospodar teles, ne pa duš, v katerih misli rojevajo svobodo lastne volje.
10. Ko sem se tega zavedal, sem takoj vedel, da bo moje moči konec, če ne bo prisila omejila dejanja sinov, ki so vzklili iz mene.
11. In našel sem sredstva za okove.
12. Bog ustvarja tako, da določa, kaj misli. Samo v tem je moč stvarjenja. Tudi sam sem prejel to moč in vdihnil življenje svojim podobam. Tako se je vsaka podoba, ki sem jo sprejel z močjo volje, utrdila v meni in ujela tisto, kar je nastalo zunaj mene v veselju, zvesta besedi, ki je nekoč postala moja.
13. Svojo stvaritev sem zaprl v vezi svoje volje, tako da je morala ubogati kot suženj, ki ne more storiti ničesar proti svojemu gospodarju zaradi težkih verig, ki jih nosi. Hotel sem biti in ostati gospodar, vladati svojemu svetu po svoji volji in nič drugega ne sme veljati. Sreča,

veselje do življenja naj ubereta poti, ki jih jaz usmerjam, ne glede na želje, ki hranijo sužnje.

14. Ali Bog ne počne enako?

15. Ne. Samo Njegova modrost prepozna konec vseh stvari, vidi, kako je mogoče doseči cilj in te modrosti mi je primanjkovalo.

16. Cilj je tako postal moj 'jaz', popolnoma brez ljubezenskega cilja v božanski usodi.

17. Tako sem postal najmogočnejši v kraljestvu duhov, ostal kralj samo po lastni milosti, ne po Gospodovi ljubezni in pravičnosti. Bitja, ki so živela pod mojim žezlom, so vzdihovala, njihova lastna volja je bila podrejena, niso bila svobodna za spoznanje Boga.

18. Mislim sem, da delam prav, skrbno sem se izogibal povezovanju z Očetom in zavračal prvo tiho opozorilo dano mojemu srcu.

19. Sem kot Bog! Ponosno sem pomislil in brez mene je Bog šibek nič.

20. Ne recite, da je taka zmota brez krivde, ampak da je gotovo morala nastati. Ni se mi bilo treba pojaviti, ker nisem videl Stvarnika, nikoli se mi ni pokazal, zato sem lahko čutil sebe kot izvorno silo.

21. Kot prvi duh, ki sem stal v luči resnice, bi se lahko, rastoč v luči, tudi približal Božanstvu, ki mi je jasno govorilo. Lahko pa se tudi zaprem zaradi svobode volje, kot veste, je ta cilj Najvišjega že od začetka. Če sem hrepenel po svoji materi, če sem želel ljubeče spoznati svojega očeta, sem moral le zgrabiti to moč, da se predam Njemu, s tisto lastnostjo ljubezni, ki pripada vsakemu najmanjšemu človeškemu otroku, ki mi je govoril: »Ti si Moj sin, Jaz sem tvoj Oče in Mati!«

22. Če sem to storil, sem bil na pol varen. Tega nisem storil; hotel sem biti kot Bog in tako sem postal kača, ki je sikala: »Jez z drevesa spoznanja, spoznaj razliko med dobrim in zlim, potem boš tudi ti podoben Bogu!«

23. Teči za dobrim, a ga ne izbrati, iti svojo pot v lažni luči zlagane odličnosti, pokazati trmoglavost in arogantnost - to je greh proti Bogu, to je pot, ki vodi v uničenje.

24. In šel sem to pot! Upal sem, da bom lahko ujel samo Božanstvo, da mi bo to uspelo z močjo trdne volje, ki je napolnjevala vse moje bitje, da bi lahko ne le sprejel vase del Božje moči, ne, ampak da bi ga popolnoma posrkal v svoje bitje in ga nato podredil sebi, kot sem si podredil množice, ki so se rodile iz mene po mogočnosti moje besede.

25. Tako sem popolnoma zaslepljen nezadržno drvel proti globokemu

padcu - potrpežljivost Najvišjega je morala popustiti in to, kar je bilo nekoč moje, mi je bilo odvzeto.

4 Luciferjev padec

1. Vladati sam v prostranem vesolju so bile moje sanje, nisem verjel, da obstaja drugi mogočni poleg mene. Ampak sem spoznal.
2. S ponosom sem obkrožil vse svetove – moje delo, ki sem ga ustvaril in veliko veselje je nastalo v mojem srcu. »Kdo se mi lahko upre, kdo se lahko izogne polnosti moje moči? Jaz sem Gospod, jaz bom ostal vladar, sama večnost mi je podrejena in čistejši je tisti, ki mi je kakorkoli podoben.« Tako sem se bahal v ponosu, poln arogantnosti in ponosa.
3. Nato se je iz daljave vesolja nenadoma zasvetila strela in me prevrnila. V bleščeči svetlobi je brenčalo proti meni in pred menoj je stal duh, ki ga nisem prepoznal.
4. »Kdo si, kdo te je rodil?« sem začudeno vprašal in strmел vanj.
5. »Bog me je ustvaril tako, kot je ustvaril tebe. Poslan sem bil, da te resno opozorim. Hodiš po poti uničenja, želiš biti podoben Bogu, a si le njegova stvaritev. Očetova potrpežljivost je pustila, da si dosegel mejo svoje nepremišljenosti, vrata grajske ječe te ujamejo, če se ne obrneš nazaj. Duhovi bodo svobodni in ne zaslužnjeni, kot ti hočeš. Zatorej zrahljaj vse vezi svoje volje, znova se združi z Bogom, ostani to, kar si bil do zdaj - njegov sin, ki z veseljem in poslušnostjo vedno izpolnjuje Očetovo voljo, saj njegova modrost vse ljubeče usmerja. Obrni se nazaj! Ne postani nasprotnik! Poslušaj mojo besedo!«
6. »Mi upaš groziti? Požrem te s svojo močjo volje kot tiste, ki jim ukazujem. Bodi, kar hočeš, jaz sem prvi, tukaj vladam sam, moji moči se moraš podrediti. Postani moj suženj!«
7. To sem glasno zakričal in zbral vse sile ter svojo mrežo moči, ki je vedno ujela vsako bitje, ko se mi je hotelo izmakniti, silovito vrgel na tega glasnika.
8. Moj sovražnik se je zdaj mogočno, orjaško raztegnil. Iz njega seva svetloba, ki se mi je strašansko globoko zažrla v srce. Nemočno je moja moč padla iz njegovega oklepa, ki ga je varoval kot Božjega glasnika.
9. »Bog je ljubezen, pokloni se mu,« je zaklical Božji poslanec, »bodi moj brat!« Potem te pripeljem pred Njegov prestol, On odstrani povoj, ki ti je zatemnil pogled in te popeljal v temo. Ena beseda je dovolj!«
10. Oh, če bi izrekel to eno besedo, prošnjo za odpuščanje. Kako bi se

vse skupaj obrnilo drugače, kot je zdaj. Nisem je izgovoril, in moj svet je potonil, razbil se je!

11. Nihče ne more razumeti, kaj se je takrat zgodilo. Samo svobodni duh to hoče in lahko vidi. Zato molčim. Bodite zadovoljni s tem, kar vam je bilo povedano.

12. Nastal je kaos, iz katerega je Stvarnik kmalu ustvaril nov svet, ki zdaj trdno utrjen leti skozi vesolje. Služi za osvoboditev duhov iz zapora, v katerega jih je nekoč zaklenila moja volja. Kdor lahko dojame, bo razumel, drugim pa se bo zdelo čudovito, nerazumljivo ali tudi smešno, kaj se je vendarle zgodilo pred veki, za človeško razumevanje pogosto nerazumljivo.

13. Kaj je zdaj z mano? Moje kraljestvo je obstajalo v novi obliki! Tudi Gospod Bog ga ne bi mogel zlomiti, če ne bi bil sam Sebi nezvest. Kar izvira iz Njegove roke, se ne da uničiti. Večni prav tako ustvarja le večna dela, ki so sama po sebi spremenljiva, a ne uničljiva, tako neuničljiva kot večna Beseda.

14. Bil sem in ostal!

15. Tudi če bi mi bila odvzeta vsa moč, ki vladal nad telesi, ki so na novo nastala v čudoviti zgradbi po Božjem načrtu, dokler v človeku ni nastala oblika, ki ob tej uri še vedno oživlja vsak svet, je jedro oblike vendarle ostalo pod mojim vplivom.

16. Jedro je izviralo iz mojega bitja in se z mojo močjo volje oblikovalo v bitje, ki je kot jaz. V tem jedru, ki ga imenujete duša, so zaprte vse posebnosti, ki izvirajo iz mene, ki ustrezajo mojemu egu. V želodu počiva poznejše drevo. Če se vsako drevo razvija tako, kot mu dopušča zemlja, iz katere raste, kot zrak in svetloba obdajata rast, tako da si dve drevesi nikoli nista podobni, tako se tudi hrast vzpenja visoko, le do semena, ki mu je zaradi svoje posebnosti dalo življenje, in nato preide na isto vrsto. Hrast ne more postati bukev. Razstavite ga na najmanjše dele, jih ponovno sestavite, a hrast ostaja hrast!

17. Zdaj sem takšno drevo! Kar je zraslo iz mene, mora ustrezati samo moji posebnosti, v sebi mora nositi vse, kar nosi v sebi moj duh, moje stvarjenje, ker je v meni narisana načrt prvorojenca, ki se imenuje človek in misli ter se trudi po človeško! Jaz sam sem ostal svoboden, rojen iz večne Besede. Toda moj svet, razbit na dele, naj se znova oblikuje kot celota, naj najde pot do Boga, ki sem jo zaprl, tako da se v meni ni videlo najvišjega.

18. Prav tako mi ni ostalo neznan, da se je Gospod Bog želel vidno

pokazati svojim bitjem, da je moral izbrati obliko, ki se je oblikovala kot ljudje, kot človek. Zdi se mi, da bi bilo zelo koristno to zatrei v samem zarodku, da bi s tem pridobili človeštvo.

19. Kaj pomaga Bog, v katerega človek ne veruje? Če bi se lahko izkazal za Najvišjega, predstavil pot do vere, ki mi je všeč, potem bi se lahko poskušal razodeti človeku. Po svobodni izbiri se bo človek odločil, no, potem bo zavrnil zvestobo Njemu, ki me je strmoglavil!

20. Tako sem razmišljal in premišljeval, kako mi bo človeštvo služilo.

5 Luciferjev načrt

1. Ko je Bog človeku dal svobodo, mu je dal največji zaklad obstoja. Bog je v sebi utelešenje svobode, ki se pod vodstvom najvišje modrosti ne izgubi v breznu norosti.
2. Bog ne more zlorabiti svobode svojega jaza, ki je sam po sebi nespremenljiv, prav tako ne more spremeniti cilja, ki je ustvaril njegovo svobodo, nasprotno, za njo si lahko - mora - vedno prizadevati, pozna vse poti, tudi če jih spreminja, kar vedno približa zasledovani cilj.
3. Povsem drugače je z bitji, ki jih je pustil nastati, in ki jim je podaril svobodo.
4. Morali bi vaditi samoodločanje, morajo se naučiti pridobiti resnično svobodo, ki brez zablode in prevare, prinaša zmago - nagrado Božjega otroka.
5. Ob meni je bilo še vedno nekaj služabnikov, ki me niso priznavali za gospodarja in so verjeli, da me omejuje le globlje znanje, in ki so me imeli radi, ker se je njihova moč lahko razvijala bolje kot prej.
6. Verjeli so, da je njihova svoboda moja volja, niso vedeli, da jim je to dala prisila. Sledili so mi. Imenujete jih demoni, vendar so samo zavedeni.
7. Videl sem, kako se človek razvija.
8. Kako je sprva napredoval v izvirnem stanju, nato kako je napredoval in kako so se njegove telesne in duševne sile oblikovale iz materije, ki sem jo zbral in utrdil. - Na to sem zdaj usmeril svojo voljo.
9. Če ujamem dušo, jo lahko ločim od tiste niti, ki jo povezuje z Bogom - in postaja vse močnejša in močnejša, se vrti okoli nje, takoj ko človek spozna svoje pravo bit, potem mi je moral služiti, se predati sanjam, ki ustvarjajo zablode, da nato prevaro jemljejo za resnico.
10. Človek hoče verjeti. Vidno se mu pokaže. Da je kot gospodar podvržen tujim silam, se zaveda tudi najbolj neumen človek, ki nikoli ni v kraljestvu narave. Po tem izvoru čudnih sil išče, svobodno lahko izbere, kaj hoče verjeti, pa naj bo to še tako zmedeno in neumno. Prepričljivo naredi le tisto, kar bi ljudje morali verjeti, in postal boš vladar v njihovem krogu.
11. Kdo zdaj varuje vero, daje informacije o Božanstvu, njegovi vladavini, skrbi, da se razodeva pobožnim in oznanja njegovo voljo? To je duhovščina v vseh deželah. Če zmagaš, boš vladal ljudem. Poglejte,

to sem kmalu spoznal in vedel sem, kako prisiliti v služenje tiste sile, ki mislijo, da so blizu božanstvu.

12. Bedakom sem šepetal pravljice, imel napisane svete knjige, polne zmešnjav, ki so opisovale rojstvo, delo in smrt bogov in sam postal njihov bog!

13. Od Zevsa, Ozirisa, Jupitra in Marduka sem širil nauke bogov daleč naokrog iz Egipta, Babilonske plaže, spodkopal vero v resničnega Enega v vseh deželah in bil zelo čaščen kot najvišje božanstvo.

14. Nauk bogov, četudi je zmeden, prepojen s številnimi pohujšljivimi zgodbami, ki zahtevajo pobožnost za posnemanje, a tudi modrost. Zato sem pustil, da moja modrost zasije, dal znanje, kakor mi je bilo všeč tistim, ki so se podredili moji službi, moji roki.

15. Učil sem oraklje plitke nauke o izvoru tega sveta, o magičnih umetnostih, o tem, kako se ogrinjalo prihodnosti dvigne, takoj ko se človek posveti napačnemu bogu in vernikom, ki so tesno povezani z menoj kot sekundarni bogovi, skupaj z mano vodili usodo človeštva, vedeli, kako izvajati zvitost svoje vladavine.

16. Sledili so mi zvesto z voljo!

17. Tako sem to dosegel. Postal sem pogansko božanstvo! Z vnemo sem zgradil svoje kraljestvo in bil sposoben zasmehovati Boga luči in resnice.

18. Postal sem Satan, princ teme, v katero sem potopil vse duše.

6 Kraljestvo teme

1. Ker sem bil princ, sem imel tudi kraljestvo, v katerem sem vladal, kakor knez zemlje vlada svojemu kraljestvu iz svoje prestolnice.
2. Neumnost se je spremenila v pekel, v kraj prekletstva in ognja, v telesno mučenje in mučenje duš, ki je dejansko obstajalo kot kraljestvo, v katerem sem vladal, ki pa samo po sebi ne ustreza temu pomenu. Rad bi razložil, kako je s tem, a najprej je treba omeniti zemeljski namen.
3. Zemlja ima pomen v vesolju, vendar ne kot zvezda, ki kot satelit sonca z njim kot telesom potuje po vesolju; njen glavni pomen je njena duhovna vrednost. Pomislite na retorto kemika, s katero iz umazanije ustvari nekaj čistega. V bučki zavre snov, ki se motno dvigne, vrtniči, pari, raztopi in se nato v drugem delu aparature ponovno jasno prečiščena kondenzira. Snov tako postane eliksir življenja, brez žlindre, koristna in čista. - Enako tudi v vesolju iz retorte, ki jo segreva Božji ogenj ljubezni, v drugem delu, v zbiralniku, nastane iz snovi - blata nova tvorba, čisti izdelek, ki se rodi po modrem načrtu kemika v velikem vesolju.
4. Tam, kjer se ozko grlo cevi stika z zbiralnikom, so vrata, kjer skozi ozek prostor vstopajo hlapi v čistost njihovega duhovnega bitja, če jih kakšna ovira ne prisili, da zdrsnejo v drugo smer.
5. Glej, ta ozka vrata, tam kroži zemlja, jaz sem ovira! Od stvarjenja Zemlje sem vedno držal stražo pred temi vrati in kazal na majhno luknjico na vratu cevi, ki je bila marljivo izvrtana in navidezno vodila v svobodo, čeprav kljub temu le v moje kraljestvo teme.
6. Vedno sem prestrezal duše, jih vodil v svoje kraljestvo, ki je mogočno raslo, napredovalo in vse bolj širilo svoje meje. Božji zbiralnik je ostal prazen, moj pa je bil poln, trdno prisesan na odprtem mestu.
7. Ljudem sem dal, kar jih osrečuje. Imeli so moč kot bogastvo in nisem zaprl vrat njihovem poželenju po svetoskrunskem užitku. Vse to bi prezrli, če bi se jim odprla vrata v Božje kraljestvo.
8. Nisem mogel preprečiti, da so mi nekateri pobegnili, se izognili poti v moje kraljestvo in iskali pot v Božje kraljestvo. Nekaj jih je bilo sovražnih do mene. Ubiti njihovo telo in dušo je postalo moj užitek.
9. Na Daljnem vzhodu, daleč od vrveža tistega sveta in časa, ki mu pravite stari, je živel človek, ki je dolgo razmišljal, od kod prihaja človek

in njegova duša in kam gre po smrti. Babilonski bogovi niso bili dovolj za njegovo žejno dušo, čutil je globoko v srcu, da vladajo v veselju druge sile, druge volje kot modrost bogov. In ta človek je napol našel pot do Boga, ki mu jo je zanj zgledil in odločil se je pokazati človeštvu to pot, ki vodi do njega, vendar ločeno od bogov.

10. Poln besa sem stal pri tistih vratih in poskušal odvrniti Abramove čute. Zaman! Prezrl je, kar sem mu ponudil, in se izkazal za polnega poslušnosti v veri in postal praoče ljudstva, ki je bil v tistem času edini na vsej zemlji, ki se mu je odprla luč Enega Boga.

11. Da sem to sovražil in preganjal, hotel pokvariti in uničiti, da je bilo prekrito, je z nadlogami, s telesom in globoko sramoto, a kljub vsemu temu ni bilo pokvarjeno, to je treba prebrati v tisti knjigi, ki jo imenujete Biblija. Če se je neko ljudstvo kdaj z vztrajnostjo in vnemo držalo svojega zakona, če ni zapustilo vere svojih očetov celo pred obličjem smrti, so to bilo Judje. Le njim se tudi krščanstvo lahko zahvaljuje tudi za vero v enega Boga. Četudi učenjaki z lažno domišljavostjo, ki kopljejo po starinah in si domišljajo, da iz mrtvih kamnov in spisov prepoznavajo smisel in vero nekdanjih ljudstev, lahko trdijo nasprotno kot znanost. Če ne razumemo Božjega vodstva, cilja in vzroka njegovega načrta stvarjenja, je to napaka kot nobena druga.

11. Tudi če nisem mogel ovirati vodstva ljudstva, ki se je naselilo na vzhodu in pridobilo cesarstvo v Kanaanu, sem lahko pridobil posamezne člane, vladarje. Da, tudi Salomon je bil pod mojim vplivom. Bogovi, ki so zanikali Jehovo, so prodrli med ljudi, pokvarili duše, vero in zmota je počivala poleg pobožnosti. Moje kraljestvo je zmagalo, Božja vladavina je izginila. Kmalu sem se počutil zmagoslavno, zmagovalca nad Bogom in hotel sem zapreti vrata, ki vodijo v nebeške višave. Kakšna je postala moja zmaga! Obširna, takrat edina znana zemlja z vsemi svojimi ljudstvi, mi je služila. Izvoljeno ljudstvo, ki ga je izbral Jehova, je bilo pokvarjeno v globini svojega bitja. Vera, ki so jo očetje pobožno ohranjali, je bila otopela, kakor zarjavel meč, neuporaben tako za boj kot za zaščito. Zadušen v pravilih, z vedno odprtimi vrati poželenja po svetu in grehu, in čeprav je bil pripravljen poslušati klicatelje v puščavi, ne pa jim tudi slediti, se je pokazal narod, ki se mu je Bog razodel, ki mu je bil na Sinaju med gromom in bliskom razglašen njegov večni zakon.

12. V to noč teme duha ni padel niti utrinek Božje luči, brez katere se zapirajo nebesa, ki vsaki človeški duši kaže pot na višino, ji kaže, kako

se izogniti breznu, ki zeva na poti in razbija popotnika ob globokem padcu. Kako srečna je bila moja zmaga, a moj poraz je bil že blizu.

7 Jezus iz Nazareta

1. V Betlehemu se je na nebu pojavila zvezda, ki je sijoče zasenčila vse druge in naznanila rojstvo otroka, neopazno rojenega v hlevu.
2. Temu nisem posvečal pozornosti, saj veliko otrok zraste v maternici, nekateri rastejo, nekateri bledijo. Zakaj bi bil prav ta otrok pomemben, človeški otrok kot sto tisoč drugih? V polnem občutku moči, ki sem jo pridobil, sem preziral tega otroka. Verjel sem tudi, da je to le naključje, ko so mi povedali modri ljudje z vzhoda, da bo ta otrok postal kralj, ker nihče ni vedel bolje kot jaz, kako se oblikujejo izreki orakljev. Nasmejal sem se, ko je zlobni kralj Herod v strahu za svoj prestol ukazal pomoriti nedolžne otroke, da bi zaklal tudi bodočega kralja - in bil vesel, da mu ni uspelo. Tudi novi kralj mi bo služil, če enkrat krona obkroži njegovo glavo - da, vse je ležalo v mojem uroku.
3. Vendar se ni zgodilo nič. Mladenič, ki je v Nazaretu mirno dozorel v moža, se naučil očetove obrti in opravljal njegovo delo, ni postal kralj. Ne! Ta človek, na čigar duši ni bilo videti niti najmanjšega madeža, ni bil nikoli rojen, da bi vladal, zato sem ga pustil, da je počel, kar je hotel.
4. Leta so tekla in moj imperij se je krepil.
5. Ko sem pred svojimi nogami videl tvojo zemljo romati po veselju svetov me je duh, ki me je enkrat opozoril in mi svetoval, naj se vrnem, spet srečal. Poklical je: »Opusti svoje početje! Sekira je položena na drevo, ki je simbol tvojega kraljestva. Gospod me pošilja še enkrat. Pokesaj se, sicer bo tvoja slava že drugič padla v ruševine. Bog je mogočen, ki zdaj hodi kot človek po tej zemlji, ki jo zastrupljaš s svojim duhovnim dihom. Še je čas, poslušaj to mojo besedo!«
6. »Ali hoče nevidni zdaj postati viden?« sem začudeno vzkliknil. »Tega ne bom nikoli verjel. Večno stisnjen v človeško obliko, to je absurd. Lahko oreh zapre večni prostor? Ali se lahko Bog kdaj poniža tako nizko, da prevzame podobo zemeljskega človeka? To je nepredstavljivo in povsem nemogoče!«
7. »Bogu ni nič nemogoče! Kar zanikaš, se je zgodilo že zdavnaj! Poglej zemljo. Tam hodi tisti, ki je navzven človek, je bolj v Njegovi notranjosti!«
8. Pogledal sem navzdol in kmalu spoznal, da je bil ta otrok, zaradi katerega je bilo umorjenih toliko drugih, ki je v Nazaretu tiho dozorel v

moža, izbran za lupino Boga, da bi se božanstvo lahko na novo razodelo. Bilo je nerazumljivo, a protislovno za Božje bistvo. Človek kot lupina neskončnosti? Verjemite tej besedi, kdorkoli bo, ampak jaz nisem mogel. In če bi pričalo tisoč angelov, da se je sam Bog spustil na Zemljo kot prerok, bi se ob tej besedi le nasmejal. Moje kraljestvo je bilo večje od Božjega kraljestva, tako sem mislil, nikoli ni postalo vidno mojemu očesu. Ampak 'jaz' je bil vladar vseh duš, ki niso našle vrat v Božje kraljestvo. Število je bilo veliko, kako majhno je bilo število tistih, ki so se mi izmaknili.

9. »Pusti me« sem zavpil temu, ki me je opozarjal. »Tvoja beseda je laž in tisti človek na Zemlji, ki ga ti slaviš kot Božjo lupino, je zame suženj kot vsi drugi. Bodite pozorni, kako se bo priklonil pred menoj in priznal mojo nadvlado, brž ko mu pokažem življenjske dobrine. Njegovo telo je prah, kot telo vsakega človeka, in njegova duša hrepeni po istih zakladih, ki so še vedno premamili razum, ko je šlo za izbiro med Bogom in mano.«

10. »Motiš se - tvoj čut je zaveden! Boriš se za oblast, tvoje srce je polno oblastnosti! Namesto da bi se ponižno priklonili Božji moči, si postavil svoj ego na prestol in verjameš, da se bo vsako bitje priklonilo pred njim, oboževano, suženj tvoje volje. V Bogu je svoboda, zato je tudi tvoja. Plačal boš za to, če jo zlorabiš. Čas, ki ti je bil dan kot rok, je mimo. Pokesaj se prostovoljno, preden bo prepozno.«

11. Duh je izginil. Nisem mu mogel slediti, vendar sem želel vedeti, kam je šel. Mislil sem, da mi je v širnem vesolju, v najbolj oddaljenem ozračju, prostor vedno dostopen brez meja in da ni drugega stvarstva kot tisto, ki rojeva ljudi v njihovih zadnjih poganjkih! To sem tudi vedel. Kam je izginil duh? Torej so bile skrivnosti v vesolju, v katere do sedaj nisem prodrl? Prvič sem se zavedel, da je moja moč še vedno omejena in da bom lahko zmagal le, če jih bom premagal.

12. Pojavila se je želja, da bi Bog zase resnično zgradil ščit, ki bi se razvila v človeka Jezusa. Če premagam tega Jezusa in se Bog stisne v svojo ozko lupino, bom oba ujel z enim samim udarcem in neomejeno vladal v širokem prostoru. Tako sem mislil in se takoj lotil dela.

13. Približal sem se Jezusu, mu ponudil vse, kar je bila moja moč pripravljena dati, a On - On me je zavrnil! Hitro sem spoznal, da v tem telesu prebiva Božja moč in da se mu ni bilo lahko upreti. Če mi ne bi uspelo premagati Mojstra, ki je bil le človek, bi bil kmalu poražen. »Uniči to telo, saj bo propadlo, se spremenilo v prah in ne bo več

pokrivalo večnega,« tako sem mislil in v njegovih sovražnikih podpihoval sovrašтво, obrekovanje in uničevalni bes, da bi ga uničili. Judovsko ljudstvo je kamenjalo marsikoga, ki jim je hotel očitati grehe; zdaj naj bi ta usoda doletela tudi Jezusa, uničujoče razdejanje za njegovo glavo, ki si je drznil vzeti prvorojencu krono, ki je pripadala njemu in ne Sinu človekovemu!

14. Ko zdaj razmišljam o strašni zmoti, ki me je zavedla, sam ne morem verjeti, kako je bilo to mogoče, da mi je taka slepota zameglila razum. Človeštvo lahko spozna, da ni bitja v nebesih in na Zemlji, ki ne bi padlo v grobo zablodo in potem moralo nositi posledice, ki jih krivcu nalaga prekletstvo, ki ga je ustvaril sam.

15. Kar sem si prizadeval, mi je uspelo. Na križu je visel Gospod sveta! Mislil sem: »Njegovo telo bo razpadlo kot telesa drugih ljudi in njegova duša bo šla tja, kjer prebivajo tisti, ki so okusili smrt kakor On.« Toda kakšen spektakel je to bil. Ko Njegova duša, ločena od mrtvega telesa, zdaj oblikovana kot Božja lupina, skozi katero Večni postane viden duhovom, ki jih je njegova moč nekega dne poklicala v obstoj. Veliki besedi: »Končano je.« sta zazveneli. Sin človekov je umrl, da bi postal Božji Sin, in opremljen z najvišjo močjo odšel v pekel, ki je obsegal moje kraljestvo.

16. Duše vseh pokojnih, ki niso našle vrat v Božje kraljestvo, ker sem stal kot straža pred vhodom, so bili vsi moji podložniki, ker so jih meje mojega kraljestva obdajale z železno silo.

17. Ni bilo izhoda. Oko za oko, zob za zob je bil zakon, ki sem ga sam naredil za svojega in se ga vedno držal z močno roko. Ko se je nekoč obzidje Jeriha, ki ga je stresel zvok trobente, sesulo v prah, so prebivalci prestrašeni do dna srca spoznali, da se je bilo jalovo boriti proti Gospodu. Počutil sem se enako, ko so se porušili zidovi, ki so se raztezali okoli mojega kraljestva, ko se je približal Jezus Kristus in jih porušil.

18. Z njim so šli Mihael, ki me je pogosto svaril, in vsi angeli, ki so mu z ljubeznijo služili. Koliko svetlih svetlobnih podob je zmagovito vstopilo v moje kraljestvo in vsem dušam veselo oznanjalo, da je pot k resničnemu Gospodu vesolja odprta, On, ki je - potem ko je postal meso - premagal smrt in želi, da vstopijo v Njegovo sveto mesto. Da, ali sem bil (takrat) še vedno zaslepljen, da nisem videl, kakšen nerazumljiv čudež, kakšna veličastna podoba je nastala v širnem prostoru? Videl sem, da je Božji služabnik zgradil mesto, kjer se bodo

zbirali njegovi verniki, Novi Jeruzalem, ki zdaj sije od svetlobe in lepote, od katerega je bil zemeljski le blede senca, in videl sem Božjega Sina, kako je vstopil vanj.

19. Res je bilo, kar je Mihael razglasil. Edini Večni je prevzel lupino človeka, postavil Svoj 'Jaz' v srce človeka, njegovo dušo je v celoti vzel za svojo in tako postal viden vsakemu bitju! S temnim besom sem videl, da je moje kraljestvo uničeno, z ogorčenjem sem spoznal nemoč svoje volje in zastal v najgloblji bolečini svoje duše.

18. Stvarnik je ustvaril svoje novo kraljestvo samo iz mojega in brez mene, ki sem bil sredstvo za dosego cilja, ta stvaritev ne bi nikoli nastala. Samo po meni se Bog razodene kot vladar v veselju. Kaj bi bil Bog brez mene? Ali lahko moč, ki ne najde odpora, kdaj ustvari nekaj koristnega?

21. Ne, nikoli več, ostaja v stanju mirovanja, mlahava!

22. Samo odpor človeka naredi ustvarjalnega, spodbudi k najvišji aktivnosti in da se bom uprl, da se ne bom podredil vladarju, je Bog vedel, On, ki me je poklical v obstoj.

23. Hočeš biti Ljubezen? Zakaj? O vladar, ali mi nisi dal ljubezni v moje srce, ki si jo tako obilno dal tistim bitjem, ki zdaj poseljujejo Novi Jeruzalem? Pojejo pesmi veselja, so polni ljubezni, kot pravijo, in vendar niso našli tistih majhnih vrat, ki vodijo v Tvoje kraljestvo, dokler jim jih nisi pokazal. Širša pot do mene je bila kmalu najdena in tudi oni so me vedno imeli radi, ker so prejeli, kar sem imel sam. Le verjemi, uničevalec mojega kraljestva, da čutim ljubezen do svojega, če ne do Tebe, pa do svojega.

24. Če človek ugrabi levje mladiče, trepeta pred levjo močjo, s katero ta lahko pograbi predrznega roparja. Ti si močnejši, vem, zato se moram predati, ker si me dvakrat premagal in tretjič ti nočem podleči kot lev.

25. Za sebe si zgradil novo kraljestvo, pritegnil moje duše k sebi, ne bom se več prerekal s Teboj. Še trilijoni so v maternici prihodnosti, ki se morajo roditi, dokler moj ustvarjalni vrec ne usahne.

26. Gledam, čakam, ali se duše, ki so se predale meni in mojim služabnikom, ki so sledile mojim modrim naukom, predajo Tebi ali meni!

27. Če je slednje, potem si povrnem svoje kraljestvo. Uničim Tvoje novo kraljestvo ljubezni!

28. Do takrat bom ostal na meji dobrega in zla in veljal za varuha tega

praga! Brezbrižnost je ime zastave, ki jo razvijem in postavim proti praporu ljubezni!

29. Zavpil sem na glas in v mojem ušesu je zazvenel grom: »Naj bo!«

30. Zastonj sem zdaj dal tistim, ki so mi bili do sedaj zvesti in jim govoril poln besa v srcu: »Pojdite po vsem svetu kakor apostoli, ki jih je zdaj izbral Nazarečan, in učite narode svoje modrosti. Učite jih ubogati le njihovo lastno voljo, da si bodo sami pripravljali svojo usodo. Naj bo vsak svoj bog. Ljubi svojega bližnjega, kakor on tebe. Povrni mu z enako mero, kot ti jo je namenil. Bodi gospodar, če nočeš biti suženj in sprejmi kratkotrajnost življenja na Zemlji kot tisto obdobje, ki ti edino daje srečo in moč, ki ji potem po smrti sledi praznina.

31. Pojdi, Demon, uči to vero! Čakam na svojem mestu, da vidim, čigavo učenje bo zmagalo! "

8 Luciferjevo seme

1. Seme, ki sem ga posejal, je vzkliko in obrodilo sadove, ki si jih nikoli nisem predstavljal. Sibke korenine drevesa modrosti, ki je raslo na tleh samoljubnosti, skozi katere senco ne prodre sonce ljubezni, je dobro pognojila voda nestrpnosti, ki še vedno obilno teče iz izvira srca, ki si ga je človeštvo samo napolnilo.
2. V meni je bilo seveda nekaj kljubovalnosti, vendar nisem želel samo zla. Današnji ljudje so v nizkotnosti in poželjivi čutnosti, v zlobi, maščevalnosti in sovraštvu presegli tisto, o čemer noben demon ni mogel niti sanjati. Dobro so sledili mojemu nauku in ga pripeljali do višine, ki jo zdaj s strahom spremljam. Nisem hotel, da bi bitja, ki so iz moje volje najprej zagledala luč življenja, tako globoko padla v svojo lastno temo, ki v meni in mojih zbuja strašno grozo.
3. Človeštvo je prostovoljno sprejelo nauk, ki ni bil nauk za uničenje duš, ampak za ohranitev moči, ki jo pobožne duše zdaj imenujejo satanska, a izvira le iz njihovega lastnega čuta.
4. Jezusovi zahtevi: Ljubite svoje sovražnike! Ljubi Boga nad vse in svojega bližnjega kakor samega sebe, najvišjemu zakonu, ki ga je On izpolnjeval do smrti, je strogo nasprotovala moja modrost, ki jo še danes razglašajo z marsikaterega govorniškega stola in pohlevno sprejemajo mnogi ljudje.
5. Poglej rimski zakon o pravicah! Še danes velja za mnoge države. Za koga velja? Boga ali mene? Ali ne izhaja iz mojih naukov?
6. Če je bil moj cilj, da bi ljudi odvrnil od čaščenja Boga in jih obrnil k sebi, ne mislite, da sem v osnovi slab. Nisem slabši od nosilcev krone, ki so si izmislili stotere zakone, s katerimi utrjujejo svojo oblast in postavljajo svoje veličanstvo za sveto. Kdor ima oblast, hoče vladati, zato še ne zaničuje tistih, ki jim vlada, ne, lahko jih ljubi in jim želi srečo in zadovoljstvo, da ne bi oblast, ki je postala njegova, padla, zdrsnila iz njegove roke. Če so voditelji vašega ljudstva slabi najgloblje v svojem srcu, slabi samo zato, ker absolutno zahtevajo poslušnost vsemu, kar so postavili kot zakon - takšen sem tudi jaz. To sem hotel preizkusiti! Pokončno sem se postavil na pragu brezbržnega uma, da bi čakal, kaj izbere modro človeštvo, ki mu je bila dana svobodna volja.
7. Nisem hudič! Hudiči so duše, ki so popolnoma odvrnjene od najšibkejšega utripa ljubezni, ki so sposobne razdvojiti ljudi. Najvišji

hudič lahko postane prvorojenec!

8. Nočem biti princ pekla, kot so starodavni za to imeli Plutona. Še manj sem pripravljen služiti za vzor cerkveni blaznosti, ki me opremlja z rogovi in kremplji, kot pošast pobožne zablode. Poiščite vse naokoli v vesolju, nikjer ni mogoče najti bitja, ki bi bilo podobno tej podobi, ki si jo je izmislil opustošeni duh klerikalcev z namenom, da bi vladali neumnim ljudem.

9. Človek se je naredil za hudiča, svoje srce je oblikoval z zrakom, svoj um je uporabil, da se je odvrnil od Boga, duhovno iskro, ki mu jo je dal Gospod, je ubil v blatu zemeljskega zraka, se norčeval iz Njega, ki mu je dal življenje, nato pa mi poln hinavščine vsilil, kar je najprej porodila njegova lastna hudobija. (666)

10. Zmrazi me vsa groza, s katero človek prekriva s krvjo prepojeno zemljo v vseh deželah, isti človek, ki sem ga želel popeljati po napačnih poteh do sreče in bogastva. Porazen sem! Če bi vedel, da bosta moja želja po moči in moje kljubovanje kdaj obrodila takšne sadove, da se bo človek tako popolnoma zapletel v prevaro in goljufijo, da se ne bo bal brodirati skozi reke krvi, ne bi nikoli potreboval moči, ki sem jo potreboval.

11. Hotel sem biti ravnodušen, nisem mogel ostati takšen!

12. Človeški nagon mi je postal odvraten. Gnusijo se mi bitja, ki bi lahko bila Božja podoba, a kažejo le grotesknost. Tudi moji služabniki se izogibajo takšnim nizkotnim dejanjem. In Bog, Gospod, je dopustil, da se je to zgodilo, ni uničil tega rodu. Ljudstva so se v divji vojni sprostila in se želijo še naprej razdvajati med seboj.

13. Tam me je prevzela bolečina, meč krivde se mi je zaril globoko v dušo in v smrtni bolečini sem klical Gospoda luči:

14. »Spodletelo mi je, o Gospod. Prekršil sem pravila in nisem vreden, da bi se imenoval tvoj prvi otrok. Veš, kaj se sedaj dogaja, tega nisem hotel, preko mene je na svet prišla vsa aroganca, zdaj mi dovoli, da jo spet uničim. Vrni mi moč, ki si mi jo vzel, uporabil jo bom po tvoji volji, želim se odkupiti za to, kar sem nekoč storil narobe!«

15. Bog je večna dobrota, Ljubezen, Usmiljenje, slišal je moj primer in mi odpustil. - Toda zdaj moram razrahljati vezi, moram ubiti tisto, kar se kaže kot gnusno. Kar je v urah prekletih dejanj zgorelo v železno glino, je treba zdrobiti, atomizirati in sprostiti v atome. Zdaj je treba plevel ločiti od pšenice.

9 Človekovo življenje - od kod in kam?

Govori Gospod Jezus (op. prev.)

Človek ne sme obtoževati Satana za tisto, za kar je vedno odgovoren sam, niti ga ne sme obtoževati hinavščine s tem, kar vznikne v njegovem srcu, in ga siliti v dejanja, ki jih Lucifer z gnusom zavrača. Zato poslušaj, človeštvo: Zatrepetajte pred posledicami, ki izvirajo iz vaše lastne zmote. Postal bo luč v temi! Nosilec večne luči, ki jo je v blaznem kljubovanju zatemnil, se približuje. Sijal bo nad vsemi ljudmi, ki ga bodo priznali za Božjega glasnika, ki je vstopil v Očetovo hišo in je bil sprejet kot nekoč izgubljeni sin. Ne smejte se, kot da je to pravljično izročilo, ne verjemite, da razglašam prazno zablodo! Kmalu se bo na zemlji reklo: Luč sveti! Bliža se maščevalec!

Od kod?

1. Človek, ki je v sebi največji čudežni lik stvarstva, se je naučil spoznavati svoje zelo umetno telo, kolikor mu anatomija in fiziologija s svojimi še vedno nezadostnimi pripomočki omogočata, hkrati pa je pozabil raziskati svoje najgloblje jedro in si razjasniti, kaj dejansko živi v njem, kaj ga tako rekoč sili k življenju, kaj dejansko je življenje in kje je treba iskati rojstni kraj dejanskega življenja.
2. Tako kot je ves naš sedanji čas iskanje pojavov, lov na oprijemljive materialne stvari, tako tudi v znanosti dosledno kažejo značaj, ki nosi pečat sodobnega duha časa, in to v stavku: »Verjemi samo tisto, kar lahko vidiš!« Ta doba, ki se prostovoljno odreka vsem idealom, ki si prizadeva le za materialne dobrine življenja in ima pri vseh stvareh, ki jih pritegne v sfero svojih izračunov, vedno pripravljeno vprašanje: „Kaj je možno s tem zaslužiti?“
3. Razumljivo je, vendar zelo obžalovanja vredno, da ima človeštvo malo občutka za to, da bi se povzpelo na področje povsem duhovnega, da bi si z resnično jasnostjo predstavilo probleme življenja duše v odnosu do Boga in narave. Človeštvo mora voditi ta mrzličnost prevladujočega uživanja sveta, ki ne zadovoljuje, temveč le spodbuja k nadaljnjemu utrudljivemu, izčrpavajočemu uživanju, nazadnje do višine prefinjenosti, s katere ni več mogoče splezati nazaj, ampak je mogoče

z največjo gotovostjo predvideti le pretresljiv padec z vrtočlave višine. Zgodovina rimskega cesarstva in drugih davno minulih svetovnih imperijev nas uči, da se iz narave ni mogoče norčevati, če prekršimo njene zakone, je kazen že v zakonu, kot posledica prekrška, in nihče, ki ne upošteva njenih zapovedi, ne bo ostal nekaznovan. Če se oddaljimo od idealov, ki so nam jih vsadili morala, etični čut in religija, in ki nas povzdigujejo v dostojanstvo človeka, saj bi bili brez njih podobni živalim, je gotovo, da bo temu sledila kazen. Zavest o pravilnem ravnanju, moralnem čutenju in mirnem življenju s seboj in s sočlovekom po Bogu, o iskanju življenjskih užitkov v prečiščenem uživanju življenja in v prizadevanju duha za popolnost in tako krepi srce in duha, namesto da bi ju oslabila, ter daje človeku tisto sposobnost uma, ki mu omogoča, da prenese najhujše in z veseljem vztraja, dokler po dežju spet ne pride sonce. Mir, srečna spokojnost, ki je značilna za upajoče prizadevanje v ljubezni za resnično dobro, ni motena, temne sile obupa, uničenja pa drsijo mimo njega, ne da bi vrgle svoje črne sence. V človekovi notranjosti, tj. v njegovem najglobljem svetišču, kamor nihče ne želi, da bi tja pogledal njegov najbližji prijatelj ali sorodnik, tam kjer dremljejo njegove najbolj skrite misli, se v samotnih urah pogosto razburka in stotera bremena ležijo na njegovi duši, ko se iz tega dežja in gibanja poraja vprašanje, ki ga lahko strnemo v kratko besedo »Kam?« Da, kam vodi človeka veliki vrvež sveta, kam vodi ta zasvojenost, da bi zasijal, bil občudovan in si omogočil vse užitke, ki jih ponuja kratek čas človeškega življenja, kam vodi ta pot na koncu? - »V grob!« To je pridušen odgovor, ki se takrat sliši iz tega skrivnostnega kotička najglobljega življenja duše, in človek tega sveta se s tresenjem poskuša odvrniti od tega neprijetnega opomina na minljivost vsega zemeljskega.

4. Vendar se tiho trese v tem najglobljem svetišču, tam se spet vznemirja in v njem odmeva drugo vprašanje. To vprašanje se glasi: »In po grobu - kam?« Glasneje, bolj vztrajno zveni to drugo vprašanje in človek sveta skuša te neprijetne zvoke preglasiti s krčevitim smehom in navidezno brezskrbnostjo. »Ali vem? Ne zanima me, zdaj želim živeti.«

5. To je tolažilno govorjenje njegovih ust, izkušenj, življenj - in v vsaki minuti njegovega namišljenega življenja umira resnica. Počasi, kot morje z obale skalnatega otoka, počasi, a zanesljivo z lačnim jezikom drobi in žre zrno za zrnem peska, tako vsaka minuta požre del življenja,

ki je za norca tako zarjavelo, in ko se ozre nazaj, presenečen nad padcem večjega kosa izprane skale, spozna, kako neusmiljeno je požrešno morje časa že zagrizlo v njegov otok življenja, kako majhen je že postal in kako kmalu bo požrto, zanj tako zarjavelo življenje.

»Kam?« Zdaj spet sliši, vendar zdaj s pretresljivo močjo, in ne poskuša več utišati tega vprašanja. Nato išče v sebi, človeku, saj čuti: »Če lahko dojamem 'od kod', potem lahko sklepam 'kam'!« V duši iskalca resnice se tiho pojavljajo svetlobne podobe, ki v svetišču srca postajajo zasedene. Pojavlja se vedno več vprašanj in nenavadni opominjevalec, ki je povzročil ves ta nemir, zdaj sedi v najglobljem kotičku srca in pravi: »Samo vprašaj, pa ti lahko povem. Kajti vidite, Jaz sem majhen delček tiste elementarne sile, ki je ustvarila vse v velikem prostoru sveta, na voljo sem vam, da bi skrbeli zame, me prebudili in hranili. Vzgojili Me boste, naredili Me boste velikega in bodite prepričani, da nisem nehvaležen. Jaz sem vaš najgloblji in večni Duh. Tesno sem povezan z velikim večnim Prvinskim Duhom in vam lahko dam vse, v meri, v kakršni Me negujete. Dovolj Mi, da postanem močan v tebi, o človek, dovoli Mi, da rastem tako, da napolnim ves tvoj jaz, in potem se kot eno vrnemo k velikemu Prvotnemu Izvoru, iz katerega smo izšli. Ti, o človek, imaš dolžnost, da Me neguješ, moraš izpolniti najplemenitejšo od vseh materinskih dolžnosti v Meni, tvojem samemu po sebi porajajočemu in rojenemu otroku, in glej, to je namen tvojega življenja. Če si izpolnil ta namen, če si izpolnil svoje starševske dolžnosti do Mene, potem vstopimo v resnično življenje in vprašanje: »Kam?« ne leži pred tabo kot podoba groze, temveč kot zlati jutranji sončni žarek. Glej, še vedno sem šibek v tebi, vzemi me v roke in me neguj.

6. Človek je osupel, ker ni slutil, da bi v njem lahko živelo tudi drugo Bitje, ampak radovednost in rahlo upanje, da bo spoznal resnico, ga morda spodbudita, da vstopi v to starševstvo in reče nenadoma nastalemu majhnemu Govorniku v svojem srcu: »Dobro, kar praviš, mi zveni prijetno za uho, a povej mi, od kod prihajaš, pa bomo videli dalje. Najprej mi odgovori na to vprašanje in potem Ti dam prostora v sebi kolikor hočeš, a le, če to vprašanje dobro rešiš!«

7. »Hočeš trgovati z Menoj, a se bojiš boriti z mačko v vreči?« A naj bo tako, želim ti odgovoriti, a vedi, da odkar Mi dovoliš, da enkrat spregovorim, že rastem skozi to in ko sem se enkrat prebudil v življenje in Me ne moreš več ubiti. Zdaj pa bodi tiho, poslušaj in ne moti z

vprašanji, da boš vedel 'od kod' sem.

8. »Poglejte veliko morje sveta, kako se valovi in nevihte, kako velike količine vode izhlapevajo z njegove površine, iz katere nastajajo oblaki, ki se z dežjem, skritim v njihovi shrambi, odpravijo daleč v širne dežele, da bi širili rodovitnost in blagoslov. Dež, ki pada, prodira v suho zemljo, se tam zbira v izvire, se pogosto združuje s podzemnimi vodami, ki so vedno v povezavi z morjem na več skritih mestih, in iz izvira, ki izbruhne, se razvije potok, iz potoka pa z združitvijo z drugimi potoki nastane reka, tok, ki s svojimi veličastnimi vodami ponovno oskrbuje morje, veliko mater. Morje je vir vsega bivanja in življenja. Na površini valovi in burja, a le nekaj metrov pod njo je vzvišena tišina, mir, njegove neizmerne globine pa skrivajo skrivnosti na skrivnosti, nepojmljive očesu raziskovalca. Vidno postane le tisto, kar prostovoljno izda, in nekaj drznim izbrancem je včasih dovoljeno, da v mirnem morju opravijo globoke raziskave, raziskave v globini zaradi katerih se človek zdrzne pred obilico globoko skritih čudes, o katerih še ni sanjal.

9. Tako je tudi s človekom in sicer z duhovnim človekom. Iz splošnega izvora se dvigne na tisoče majhnih celic v obliki vodnih mehurčkov - posameznih delcev duše, ki se zgoščajo v trdne oblačne tvorbe in tako odhajajo v širno pokrajino. Težji, tj. bolj ko postajajo gosti, bolj jih vleče navzdol k zemlji in padajo kot oploditveni dež. Čim gostejši so delci duše, tem bolj - da, bolj - jih vleče na planete in zvezde ter tam oblikujejo zarodke organskega življenja. Ko se združijo med seboj nastajajo raznovrstne oblike stvarstva ter predstavniki mineralnih, rastlinskih in živalskih kraljestev. Tako kot dež, ki se združi z drugimi vodami, najprej ustvari izvir, nato potok in reko in ga bregovi prisilijo, da ohrani ustaljeno strugo, tako je tu dana oblika, ki jo je mogoče prekiniti le s silo. Če je zdaj veliko, veliko izvirov, voda, potokov, rek združenih v en glavni tok, če je njegovo preplavljanje prečiščeno, je postalo sladka voda in če se je pot, ki širi blagoslove, spet obrnila k morju, tedaj mu vrne vse, počasi in veličastno teče in življenje ugasne kot harmoničen akord. Vidite, to je zunanja podoba človeške duše, ki je do te točke podobna opisanemu ciklu. Zdaj sprašujete: »Kam pa hiti potok, ki se izliva v morje?« Potrpežljivost, kajti 'od kod' še ni izčrpan! V tem krogu vidiš zakon, ki deluje, je in ostaja večerni, vendar pa je zakon pogojen, tako da lahko deluje z 'močjo', sila bi bila nedelujoča, če je ne bi poganjala 'volja', voljo pa spet pogojuje 'ljubezen' do vzroka, cilja kot najgloblje gonilne sile vsega bivanja. V tem je bistvo!

Če naš obstoj izhaja iz ljubezni, potem se mora zavedati samega sebe, kajti če se bitja zavedajo sama sebe, koliko bolj se mora Stvarnik, ker lahko daje le to, kar ima sam? Kakor On vidi bitje, ki naj bi bilo ustvarjeno v Njem, tako se tudi v stvarstvu poraja iz Njega samega, in tako je človek dokaz Stvarnikovega obstoja, saj je sam lahko le stvaritev in podoba Stvarnika, bitje, ki v sebi popolnoma združuje vse njegove lastnosti.

10. Samo tisto, kar že nekako obstaja v ideji in obliki, je mogoče zajeti in reproducirati v tej ali podobni obliki, ne more pa nekaj - in celo nekaj, kar se zaveda samega sebe - nastati iz ničesar. Ta samozavedajoči se jaz - zdaj to vidiš - sem jaz: duša, sestavljena iz tisočeri elementov, ki pritekajo iz izvornega Vira, je moje oblačilo, katerega se moram najprej zavedati, ko rastem, postane v njem svetlo, in zdaj se zaveda, da živi, postopoma preizkuša namen in cilj svojega obstoja ter se rad sprašuje, »od kod« - (in) »kam?«.

11. »Koliko je takih, ki nikoli ne pridejo do pravega samozavedanja, spijo smrtni spanec duha, resnično se bojijo, da bi jih kdo pretresel in celo grobo pretresel, popolnoma se zaprejo pred boljšo logiko in se ponosno imenujejo ‚racionalisti‘ in ‚ateisti‘. Verjamejo, da se dvigajo do čistega razuma, vendar se spustijo le do stanja živalskega razuma, ki ne more preseči določenih ozkih meja, saj živali ni dovoljeno, da bi sebe sama določala. Sedaj predstavljam samozavedajoči se „jaz“, ki je torej odsev najvišjega samozavedajočega se Stvarnika-Duha. Enak sem Njemu in navezan na vas, tako da vas, rastoč v vas, vodim odprtih oči od Izvira do potoka, reke, struge. Kot lahko dobro vidite svetlobo v ogledalu velikega sonca, tako v meni sije del velikega ustvarjalnega Duha in tako v meni in preko mene najdete ključ do razumevanja vseh skrivnosti sveta, vendar le, če je ljubezen najbolj notranja gonilna sila iskanja.

12. Ne sebična, ampak samozanikana ljubezen, ki ne želi ničesar zase, ampak vse samo za druge, za svoje bližnje. Zdaj že veš, 'od kod' sem, zdaj pa poslušaj, kako ti uspeva, da rastem v tebi, kajti to je edini smisel življenja.»Ko se dva ljubita, pogosto ugotoviš, da se njune misli uravnotežijo, da se njuna dejanja dopolnjujejo in da eden ne stori ničesar, česar drugi ne bi odobril. En del se z veseljem podreja drugemu in vzajemno prevladuje isti nagon, da se vedno izogibata tistemu, kar drugega žali. V takem krogu prevladuje korist stalnega sožitja, mirne sreče, in obe volji sta zdaj le ena. Vidite, podoba pravega

čistega zakona, ki temelji na najvišji ljubezni in spoštovanju, ta podoba naj predstavlja pravi, resnični zakon med dušo in duhom. Duh, to je človek, ki se zaveda samega sebe, in predstavnik volje, ki bo vladala v hiši, prihaja iz prvotnega Vira vsega bivanja, kot „jaz“ človeka. Duša je ženska in je nastala šele s prehodom oblik v podobo človeka, zato vsebuje v sebi nešteto idej in podob stvarstva, ki jih prežema in združuje v sebi, zato daje duhu oblačilo in zemljevid vesolja, ki mu je berljiv.«

13. Čim bolj se pojavlja medsebojno stremljenje k popolnosti, čim bolj človek ljubezen v sebi postavlja tudi navzven skozi dela usmiljenja in ljubezni, bolj se tudi zakonska zveza med duhom in dušo združuje in krepi ter človeka vodi v harmonijo in mir. Duh nato človeku posreduje spoznanja: kdor vstopi na to pot, ima svojega učitelja v sebi, se nauči uživati v tekmi, ki vsebuje pravo življenje, nikoli pa ne bo doumel in objel sveta. Točka, kjer se najmeta duh in duša, je srce, tu oba govorita glasno in razločno, tu duh opozarja, naj preveri dejanje, preden bo prepozno, tu pogosto ženska -'duša' nasprotuje boljšemu poznavanju svojega moža, tu duh svari, naj dejanje preveri, preden bo prepozno, tu se pogosto jasno prepirata oba glasova in takrat človek ta prepir imenuje 'spor vesti'. Če se je zdaj zgodilo dejanje, ki je bilo uničujoče in pogubno, potem pogosto vsemogočni duh-glas, ki - sam po sebi plemenit - vedno sovraži zlo, psiholog imenuje "muka vesti". To je glas Tvojega večnega Duha, človek, ki govori v tebi, Duha, ki sam ubija telo s svojo mogočno kaznovalno besedo in tako jemlje moč pogosto hudobni duši, da ustvarja zlo, namesto da bi se združila z Njim in hodi po poti k blaženosti, tesno združena s svojim Gospodom."

Kam?

14. »Kam gre zdaj pot? Skoraj se bojim, da pridigam gluhim ušesom, praznemu srcu. Poskušal vam bom rešiti vprašanje. Toda nekega dne bo prišla grenka, huda ura, ki se imenuje 'smrt'. Smrt se vam bo takrat nasmehnila s svojim neznosnim trpljenjem, če se boste zanašali na pot, ki sem vam jo pokazal. Toda samo z veseljem, brez strahu in tesnobe, boste videli smrt kot prijatelja, ne kot sovražnika, če boste sprejeli resnico Mojih besed! Zato pomisli Name, o človek, kaj pomeni 'umreti'. Če Me zdaj zaničuješ, boš moral čutiti, ker nisi hotel slišati.

15. Dežela, kamor boš hitel po smrti, je dežela (pravega) življenja, ni

več zemeljskih prepirov, iskanja slave in denarja ni. Samo ljubezen, mir in harmonija! Bolj ko se izpopolnjuješ, višje se dviga tvoje začudenje, dela neskončnosti, večna moč in milost postanejo očitna! Lahko prepoznaš cilj in izhodišče življenja, a nikoli ne boš prišel do konca večnosti. Vaše življenje je potem nenehno stremljenje k višji popolnosti. Najvišja popolnost je sam prvobitni Vir, ki je v sebi večni od vekomaj. Tudi če se vzpenjate korak za korakom, ne boste nikoli dosegli večnega, zato blaženost, ki je v nenehni popolnosti, nima konca, je večna. Toda v prizadevanju za izboljšanje in s tem povezanim spoznanjem, da v njem ne boste nikoli dosegli konca, ni izrečeno, da zaradi tega spoznanja popuščate in se zaman borite, ne, saj vam vsaka nova stopnja prinaša toliko novega spoznanja, novih duhovnih sadov in darov, da v prizadevanju vedno najdete nove moči, nikoli pa utrujenosti ali nepotrpežljivosti. Raziskovalec želi raziskati območje, ki ga je našel, preden se premakne naprej, sicer ne bi imel nobene koristi.«

16. "Držal sem se svoje besede in dal informacije o tem, od kod in kam. Zdaj človek, pokaži, ali hočeš živeti tukaj v skladu z Mojo besedo ali pa se boš opotekal ob robu groba v zablodi, da je to, kar si slišal, fantazija. V uho ti kričim: »Poišči v sebi«. Živeti bi moral, da bi se združil z Menoj, večnim Duhom! Če tega ne želiš, potem ti vsak dan šepetam: »Umreti moraš.« Morda te bo ta opomin naučil raziskovati."

